ג) [נ"ח יהושע], ד) ל"ק מ"ו

ול"ל שלנו, ה) ל"ל ומתחיל

למנות. ל"ק, ו) ל"ק מ"ז, 1) נ"א דהיינו יום שני של פסח

שיהא סמוך לשבת אלמא וכו',

ותירן באופן אחרן, כ) נ״ל כי

ההוא דתני בתר הכי אמרה כו'. נ"ק, ל) [ר"ה ז.], מ) נ"ק

מ"ז. כ) נ"ל חשבוו השוה מתי

כו'. ל"ק, **ס**) [וע"ע מוס' ר"ה ה. ד"ה אמרהן, **ע**) [וע"ע

זוחמות במובות נוב

עין משפמ גר מצוה

תמידין ומוספין הל' כד סמג עשין ר טוש"ע א"ח סימן תפט סעיף א: שו ג מיי' שם הלכה יא:

תורה אור השלם

1. עַד מִמְּחֲרֵת הַשַּבְּת הַשְּבִיעַת הִסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהַקְרַבְּתָם מִנְחָה חַדְשָׁה לִינִי ויקרא כג טו יום וְהָקְרְבְּתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לִייָ: ויקרא כג טז 2. וּסְפַּרְתָּם לָכֵם מִמְּחֲרַת עמר התנופה שבע שבתות תמימת תהיינה:

.. ויקרא כג טו 3. שָׁבְעָה שָׁבְעֹת תִּסְפָּר לֹךְּ מֵהְחֵל חָרְמֵשׁ בַּקְמָה תּחֵל לִסְפַּר שִׁבְעָה שָׁבָעוֹת: דברים טז ט

מומת רש"י

מנה ימים. שלשים יום וקדש חדש. למוספין מנה ימים. חמשים יום וקדש עצרת. כמרכנומיו וחגיגה

שימה מקובצת

של אליעזר סופ״ר יהושע מונ״ה ישמעאל מעמ״ר יהודה למט״ה סימן: נ] תיבות שהם יודעים לחדש ממחרת השבת ממחרת יו״ט נמחק: ג') תיבות וא"ת עצרת נמחק: ד) נאמר שבת למטה ונאמר שבת למעלה: 0) למה איחרן: ו) שלמה ולא לדחות אדם בעלמא: ו) שחל להיות בשבת דממהרתו אחד בשבת: ס) למנות עד סוף החשבון דהשתא: כ) שלמות משכחת שבועות שלמות אלא היכא דמונה מאחד בשבת אלמא ותיבת אלא נמחק: י) קובעין לך המועדות ויורוך אימתי: המועדות ויורוך אימתי:

"ל) צריך אדם: יכן ומתחיל:

ינן ניכר להם: ידן למנות

בט"ז פעמים: טון ותחלת רגל

הרי: טון לאחר שעבר

השבוע: יון שבוע הס"ד

ומה"" אף שבת שלמעלה:

מון מוד שלמעלה:

מון מודר שלמעלה: ים) סמוך לעומר אלמא: יע) תיבת ימים נמחק: כ) שהתחלת למנות מיום שני של יום טוב כו' פסח בערב ותיבת של נמחק: **כח**] עד ממחרת השבת וגו' וא"ת משהו ואח"כ כ"ד שעות י ושש מחדתא אף עצרת לעולם ע״י הלבנה ניכרת ביאתה דלעולם יהיה ששה בסיוו אבל לדברי הבייתוסים בה צדוקין מה תשובה היא להם מיהו אין למחוק בשביל כך הספרים עיין בתוס׳ ר״ה (דף ה ע״א):

ממשים דהכי קאמר קרא באן עד ממחרת השבת השביעית שהוא 🖪 מאחרן ארבעים שנה. ודיחוי בעלמא קאמר ליה משום דהוא יום חמשים תספרו אי נמני חמשים יום תספרו אוהקרבתם דבתריה היה אומר דברי הבל: לא ההא סורה שלמה (4) . ו] (לעולם)ד)

קאי והכי קאמר עד ממחרת השבת השביעית תספרו ולא עד בכלל נ' יום והקרבתם מנחה חדשה י:

מה חדש סמוך לביאתו ניכר. פירש בקונטרס לביחת חשבונו ניכר מאימת מתחיל למנוחו דהיינו מיום כ"ט משעת מולד לבנה אף עלרת סמוך למנין החמשים ניכר להם יום הבוע דהיינו בט"ז בחודש ממחרת יו"ט ראשון שאם ממתינים עד לאחר השבת אין שם היכר יום קבוע דפעמים שמתחילין למנות בט"ו פעתים בי"ז פעתים בשתנה עשר פעמים בי"ט ור"ת מפרש מה חודש סמוך לביחתו של חודש ניכר מתי יהיה בבן ראש חודש דמיד דמיכסי סיהרא ואינה גראית כולי עלמא ידעי שהיום יהיה מולד ולמחר יקדשו ב"ד את החדש אף עלרת לריך שיהא ניכר וידוע לעולם זמן קדושתה סמוך לביאתה דהיינו אם מתחילין למנות בששה עשר בניסן שיתנו עיניהס כמה הלבנה גדולה בחמשה לחודש וכשיראה בסיון באותו שיעור ידעו שלמחר יתקדש עלרת ולקמן פריך דלמא ביו"ט אחרון קאי ויתנו עיניהם בי"ב בסיון וה"ר משולם גרים מנה ימים וקדש יובל משום דמנה ימים וקדש חודש נפקא לן בריש מסכת מגילה (דף ה.) מדכתיב עד חדש ימים ימים אתה מונה לחדשים ואי אתה מונה שעות לחדשים וזו היא מדרש חכמים ולא שייך למימר אמרה תורה אלא בדבר שהלדוקים מודים בו כי ההוא דתני (בפ׳ בתרא דר״ה) (דף כט.) הכי אמרה תורה הבא עומר בפסח ושתי הלחם בעלרת דבהדיא כתיב וכן ספירת יובל כתובה בהדיא סמוך לביאת התחלת חשבונו ניכר שלעולם מתחילין למנות למחרת שנת החמשים אף עלרת סמוך לביאת התחלת חשבונו יהא ניכר שוה הוא למחרת יו"ט הראשון ולא ישתנה

לעולם ור"ת אומר דמלינו בשילהי פ"ק דר"ה (דף טו.) אמרה תורה נסכו מים לפני בחג אע"פ שאין הלדוקים מודים שרגמוהו בג] באתרוגיהן ומיהו יש לחלק משום דהתם קאמר מפני מה אמרה תורה אבל יש להביא ראיה מהא דאמרינן לי עולת חודש בחדשו אמרה תורה חדש מ) (חודש) והבא לי קרבן מתרומה חדשה ואין לדוקין מודין בדרשה זו ועוד קשה דה"ל למימר מנה שנים וקדש יובל דימים לא מלינו דהכי כתיב קרא וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים ועוד יש לפרש מה חודש סמוך לביחתו ניכר כל שעה ע"י ים מכ"ח מתי יבוא שלעולם כשיעבור שלשים יום מר"ח מקדשין (ס את החדש אף עלרת סמוך לביאה ניכרת על ידי חשבון השוה יש להכיר מתי יבא עלרת שלעולם לאחר חמשים יהא עלרת ולדברי הלדוקין אינה ניכרת יפה דפעמים יש יותר ים: בה להדן רגד בו'. ולדבריהם זימנין דהוי אחר הרגל כגון דחל פסח באחד בשבח: רגל ותחלת הרגל. אע"ג דעלרת יום אחד כיון דיש לחגיגתו

תשלומין כל שבעה שייך בה תחלת רגל: וספרתם דכם שתהא ספירה לכל אחד ואחד. גבי יובל כתיב (ויקרא כה) וספרת לך דאבית דין האמר להו רחמנא ושמא בית דין סופרין ומברכין כמו שאנו מברכין על ספירת העומר וגבי זבה דכתיב (שם טו) וספרה לא שייך בה ברכה כיון שסומרת דאי מזיא אפילו בשביעי סמרה ש : דבי יהודה בן בתירא אומר אינו צריך. בברייתא דלעיל דורש ר"י בן בתירא בענין

ואם משה רבינו אוהב ישראל היה למה איחרן במדבר ארבעים שנה אמר לו רבי בכך אתה פוטרני אמר לו שוטה ולא תהא תורה שלמה שלנו כשיחה במילה שלכם כתוב אחד אומר יתספרו חמשים יום וכתוב אחד אומר 2 שבע שבתות תמימות תהיינה הא כיצד כאן ביום מוב שחל להיות בשבת כאן ביו"ם שחל להיות באמצע שכת (של ים ר' אליעזר סו"פר רבי יהושע מו"נה רבי ישמעאל מע"מר רבי יהודה למ"מה סימן) רבי אליעזר אומר אינו צריך הרי הוא אומר מחספר לך ספירה תלויה בבית דין כן שהם 3 יודעים לחדש ממחרת השבת מחרת י"ם (יצאת שבת בראשית שספירתה בכל אדם רבי יהושע אומר אמרה יחורה אמנה ימים וקדש חדש מנה ימים וקדש עצרת מה חדש סמוך לביאתו ניכר אף עצרת סמוך לביאתו ניכרת יו וא"ת עצרת לעולם אחר השבת היאך תהא ניכרת משלפניה רבי ישמעאל אומר אמרה תורה הבא עומר בפסח ושתי הלחם בעצרת מה להלן רגל ותחלת רגל אף כאן רגל ותחלת רגל רבי יהודה בן בתירא אומר נאמר שבת יו למעלה ונאמר שבת למטה מה להלן רגל ותחלת רגל סמוך לה אף כאן רגל ותחלת רגל סמוך לה 'ת"ר יוספרתם 'לכם ישתהא ספירה לכל

אחד ואחד 2 ממחרת השבת ממחרת יו"ט

או אינו אלא למחרת שבת בראשית רבי

יוסי בר יהודה אומר הרי הוא אומר תספרו

חמשים יום כל ספירות שאתה סופר לא יהו

אלא חמשים יום גואם תאמר ממחרת שבת

בראשית פעמים שאתה מוצא חמשים ואחד

ופעמים שאתה מוצא חמשים ושנים חמשים

ושלשה חמשים וארבעה חמשים וחמשה

חמשים וששה ר"י בן בתירא אומר אינו צריך

אחר ובספר שכתב רבינו גרשום מאור עיני הגולה מחק מהא בתרא בן בתירא וגריס ר"י סחם ושמא שנים היו דאחד היה בזמן הבית כדמוכח

לדחות אדם בקנה ובקש כשיחה בטילה שלכם דלנו יש ראיה ולכם אין ראיה: חמשים יום. משמע ימים ולא שבועות וכתוב אחד אומר שבועות ושבועות לא קרי אלא אותן המתחילות באחד בשבת ומסיימות בשבת: הא כילד הא ביו"ע. ראשון של פסח שחל ון בשבת דממחרתו אחר השבת דהוא יום הבאת עומר ומתחילין לימנות הן מתוקס שבע שבתות תמימות תהיינה: ביו"ע. של פסח שחל להיות באמצע שבת דמתחילין למנות למחרתו מיתוקם קרא בחמשים יום ולא שבועות שלמות בן אלא מתחיליו למנות באמצע שבת: תספר לך. משמע לך תהא מסורה הספירה: **ספירה חלויה בבית דין.** שבית דין קובעין י] המועדות וצריך לשאל

אימתי חל יום טוב ראשון של פסח

שמתחיל למנות הספירה ממחרת:

ילתה שבת ברחשית. שבת ממש

שספירתה תלויה בכל אדם שאין לריך

יא] לאדם לישאל לבית דין אימתי חל

יום ראשון אלא ממתין עד שבת

שבתוך הפסח יבו מתחילה): מנה

ימים והדש חדש. עד חדש ימים

ו) (דחדש) מנה תשעה ועשרים יום

ויקדש חדש ביום שלשים: מה חדש

סמוך לביאת. חשבונו ניכר יג]

מאימתי תתחיל למנות דהיינו מיום

כ"ט משעת מולד הלבנה: אף עלרת

סמוך לביחתו. מנין החמשים ניכר

להם יום קבוע שיתחילו למנות בו

דהיינו ממחרת יו"ט ראשון שאם

ממתינין עד לאחר השבת אין שם

היכר יום קבוע דפעמים שמחחיל למנות (כ) יד] בי"ז פעמים בי"ח:

מה להלן. בשתי הלחם בעלרת רגל

הוא ותחילת רגל: אף. יום הבאת

עומר רגל ותחילת רגל ואם נמתין

עד לחחר השבת פעמים שהיתה בחה

הנהות הב"ח

(b) רש"י ד"ה לא תהא תורה שלמה שלנו לדחות: (ב) ד"ה אף עלרת וכו' למנות בט"ז פעמים ני"ו פעמים ני"ח:

רבינו גרשום

יותר מן ימי התמיד (בשואתים) [בייתוסים] החמירו עליהם וגזרו די לא . להתענה בהון: כשיחה בטילה שלכם. שאין בה טענה: כתוב אחד תספרו חמשים יום. אלמא דלא בעינן שבע שבתות תמימות מאחד בשבת ועד תמימות מאחד בשבח ועד שבת אלא בחמשים בעלמא שבת איזה יום שישלימו: וכתוב [אחד אומה] שבע שבתות תמימות. אלמא בעינן מאחד בשבת ועד שבת לא חמשים: כאן ביום ראשון שול המת שושל לבנית בשבת של פסח שחל להיות בשבת. משכחת שבע שבתות תמימות כסדרן והוי עצרת , אחר שבת: והאי דכתיב יום להיות באמצע שבת. אלמא ימים: מה חדש סמוך לביאתו לתחלת חשבונו ניכר שהוא ר״ח שהלבנה בחדושה: אף עצרת סמוך , לביאתה נכרת. כלומר סמוד להתחלת מניינה ני שהוא תחלת י״ט. אמרת דלא מתחלינין למימני אלא לאחר שבת ולא בתלתא בפסחא וזימנין בארבעה או בחמשה או בשיתא. אלא לעולם אחר י"ט הראשון וניכר מניינה: מה להלן בעצרת רגל ותחלת רגל אף כאן בפסח ראשון: פעמים שאתה מוצא בין פסח לעצרת חמשים . (ואח״כ מיקלע) [ואחד כגון

דמיקלע] יומא דפיסחא במעלי שבתא ואי לא מנית

יחד בין פסח לעצרת:

בסוף הרגל כגון שחל פסח בשני בשבת: שכת למטה. עד ממחרת השבת השביעית וגו' והקרבתם מנחה חדשה (ויקרא כג) דהיינו עלרת ונאמר שבת למעלה (שם) וספרתם לכם ממחרת השבת וגו': מה להלן. בשבת שלמטה האמור בשתי הלחם: רגל ותחילת רגל ביו סמוך. לאותה שבת דהיינו עלרת המתחלת למחרת של שבת שביעית לאחר ביו שעברה שבוע דאותה שבת היינו שבוע יין אף שלמעלה האמורה בעומר רגל ותחילת הרגל הוי סמוך לה יז היינו יום ראשון של פסח שיהא חיסמוך יחן (לרגל) לעומר (אלמא) ממחרת השבת מחרת יו"ט קאמר דיום טוב קרוי שבת דכתיב (שם) ביום הראשון שבתון: לכל אחד ואחד. שכל אחד חייב לספור: כל ספירות שאתה סופר. לעולם יהו שוות שלא יהו בכולן אלא החמשים כשם שאם חל פסח בשבת שלדברי הכל אתה מונה מיום המחרת שהוא יו"ט שני של פסח חמשים יום אף לעולם לא תספור ימן ימים מיום שני של פסח אלא חמשים. וא"ת שבת בראשית פעמים שאתה מונה לפי החשבון של אשתקד ב] שהתחילה למנות מיום שני יהא עכשיו נ"א כגון חל פסח ש'(של) בערב שבת ואתה מונה מאחד בשבת נ"ב כגוו אם חל בה' בשבת נ"ג כגוו אם חל ברביעי בשבת נ"ד בשלישי נ״ה בשני נ״ו באחד בשבת מיום ראשון עד יום עלרת:

ברש פסחים (דף ג:) ועוד היה אחד דאמרינן בירושלמי 🌣 דר"א ור' יהושע ביטלו מכשפות מאביו של ר"י בן בתירא שלא היה יכול להוליד ואין לחוש במאי דתני ליה בתר תנאי בתראי דה"י, מני מילתיה דר" יוסי בתר רבי יוסי בר"י שהיה ר"י חבירו של ר" יוסי פ" אחד דיני ממונות (סניהדרו לה): כתוב